

UNA GRAN TESI POLITICA

La República fou per als revolucionaris... i... la Revolució ha d'ésser per als republicans

UNA POLEMICA DE CAL DEU

No recordem ben bé qui va ésser que va dir que hi ha moltes maneres de matar puges, però recordem certament que és innegable que algú i algú que no tenia un pèl de simple, ho ha dit, i ho ha encertat.

A més, la millor virtut d'aquesta axiomàtica afirmació és allò que té d'elàsticitat aplicable i transferible.

Fem-ne un ús que ningú no ens pot negar, nosaltres volem afirmar ara que hi ha moltes maneres de treballar per la unitat, i que una de les més emprades, i emprades amb més èxit, fins ara, pels periodistes de l'Espanya llegal, és la de fer polèmica.

Prosperitat en aquest criteri: els diaris barcelonins venen lliurant-se aquests darrers temps a un feturós intercanvi d'incipències impròperes de la fauna polèmica més animal i ensem més versallesca.

El tema d'aquestes verbalístiques escames no pot ésser, per cert, ni més interessant ni més creïble a la passió dels que el debaten ni dels que el llegeixen.

Es tracta de saber si ara és el moment de governar els republicans o aquells que no ho són... Epl... que no ho són perquè són quelcom més...

Aquesta nova definició no situaria prou determinadament els subjectes personals de la polèmica, que per ésser-ho no pot prescindir-ne, si no preciséssim un xic més allò que vol dir republicà o seques, o més que republicà o sigui no republicà.

QUE ES UN REPUBLICA?

Per descomptat, en qualsevol moment de la vida el que és un republicà, no cal, ni més ni menys, que dir que un republicà és, ni més ni menys, que un ciutadà de la República.

Ara bé, si és tan demanada aquesta definició en un Estat dels quals hi ha al món que no viu en règim de República, hauríem necessàriament de precisar més i podríem respondre que un republicà pot ésser un ciutadà d'una monarquia o d'una oligarquia o d'un Estat totalitari o d'un imperi sense reconèixer, que aspira a ésser un ciutadà d'una República, que naturalment acostuma a ésser la que encara no hi és a l'Estat en què ha nascut sense proposar s'ho aquell subjecte personal de la definició.

Pel que fa referència precisament a nosaltres, però, podem obviar les agensions, i dir que un republicà espanyol és, ni més ni menys, que un ciutadà de la República espanyola que els ciutadans espanyols van rebre donar-se lliurement i democràticament el 14 d'abril aquell...

Però encara fan indefectible els fets esdevinguts una aclaració, i és que actualment un republicà espanyol és exactament delant un ciutadà de la República dels quals es troben a aquesta banda.

Hi ha excepcions que encara són (encara que semblin mentida) considerades, i són les dels ciutadans republicans que no estan

a aquesta ni a l'altra banda, però que es mantenen discretament a l'estranger, bé sigui en missió oficial, o bé enyorant com uns esperitats la República d'aquesta banda.

Per acabar d'arrodonir aquests aclariments, seria pura gasiveria escatir que, a més a més de republicans, els republicans encara poden ésser: de dreta, d'esquerra, de centre, federals de tota la vida, sindicalistes, d'acció republicana, d'acció catalana, catòlics d'esquerra, d'unió democràtica i fins i tot independents o sigui aixoplugats sota el pavelló de la Comissaria de Propaganda.

QUE SON ELS QUE NO HO SON?

Encara és, potser, més profús i més difícil que definir el que és un republicà, precisar el que és aquell que no ho és.

En efecte, a més de la variada col·lecció diversa de coses imprecises que pot ésser un republicà, un que no ho és encara en pot ésser altres tantes, i fins i tot sentir-les.

Pot ésser un home que no sigui republicà: anarquista, socialista, comunista, nudista, vegetarià, francmaçó, nacionalista, amic de les A. U. S., esperantista, professor d'idiomes, element del POUM, trotsquista, i fins i tot capellà lleial, i a més a més de tot això plegat o no, republicà.

En canvi, és mal vist i desacostumat que un antifeixista que no sigui republicà, sigui missioner, cònsol, ambaixador, comprador de pólvora o cronista internacional a «l'Humanitat».

LA POLEMICA

Aquestes són les capes epidèrmiques on s'han asentat les profundes arrels d'aquesta polèmica que fa el contrapunt prodigiosament harmònic de la Unitat del Front Popular i de l'antifeixisme.

La polèmica, però, és desgrat del que creuen els fets: els porucs, la fornall on es forja la unitat, radi potent de la roda simbòlica del Front Popular, que impulsa el carro gloriós de l'antifeixisme, que ens ha de portar a la victòria pel camí de l'heroisme de la disciplina. (Ovació.)

LA REPUBLICA FOU DELS REVOLUCIONARIS

En aquell temps pretèrit de la convulsió revolucionària d'aquells revolucionaris de bona i mala fortuna, que s'imposaren la pensada de defensar la República contra la sedició criminal dels militars traïdors que es van enyorar el sol de la pàtria a l'invasor.

En aquells temps procelhoses que encara era a lloc la custòdia de Montserrat i la colona de la baronessa de Mardà, posem per cas per no citar altres moltes coses que encara eren a lloc.

En aquell temps d'hores neguitoses i frenètiques, d'impuls i de control desenfrenat, la República fou defensada, és cert, pels revolucionaris, però també és cert que fou posseïda (per no dir-ho d'altra manera) per ells.

Fou en aquells dies que els republicans hagueren d'anar a comprar pólvora i els que tomaren veleren amb dolor que la bandera tricolor dels pals del tramvia havia estat esborrada i substituïda per la bandera confederal, roja i negra, i més revolucionària que Déu.

Però la polèmica, gran mestressa dels atzars de la política, en aquells dies decidí revestir-se de paciència i esperà en el seu catau. en els seus múltiples cataus que eren aleshores veritables «xavoles» de les trinxeres de la revolució.

Calia sacrificar-ho tot a la unitat, factor insubstituïble i inapreciable de la victòria. Eren aquells temps inoblidables en què el senyor España (non. substancial i sim-

bòlic com una retirada de voluntaris) mantenia l'ordre públic, donant passaports a aquells ciutadans que ara li han fet en terres llunyanes un diploma per penjar-lo a Salamanca.

Eren, en fi, uns dies en què la República era dels revolucionaris.

ARA LA REVOLUCIO HA D'ESSER PER ALS REPUBLICANS?

Aquells dies, empesos pel temps, han passat i Déu sap on són; ara, al seu lloc, són els dies d'ara, els que ara estem vivint, que són plens d'aquesta polèmica vital i depuradora que podria resumir-se en aquella frase que féu famosa Maura (fill), que essent ministre de la Governació de la República del 14 d'abril, digué:

—Com més endins, més tudurins! (Lerroux encara no havia eixamplat la base de la República.)

Però, qui pensa ara en tot això. Ara, com

diu molt bé la polèmica tan patriòticament animada per «La Publi» i «La Humanitat», són altres temps i «les conquestes revolucionàries del proletariat cal conservar-les, però reduint-les als termes justos de les necessitats ètiques del moment».

Això vol dir, parlant clar i ras el llenguatge que tan gloriosament ha acreditat L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, que «ara la revolució ha d'ésser per als republicans».

Nosaltres hi estem absolutament d'acord, no hi tenim res a dir és a dir, no és que no hi tinguem res a dir, sinó que, pel contrari, hem de dir, i ben fort, que estem totalment identificats amb els republicans, com ho hem estat sempre amb aquells que han tingut més probabilitats de manar, i ara els que tenen més probabilitats de manar i més maneres de tenir totes les probabilitats de manar són els republicans.

Nosaltres, que no badem ni hem badat mai, plenament convençuts del que diem, ens hem apressat a posar en pràctica aquella tàctica d'aquell gran polític que va dir: —Si vols que les masses et segueixin, posat al davant de les masses.

Sempre és, en fi de comptes, molt millor això que no posar-se sota la massa exposant-se a rebre un cop mortal.

Nosaltres diem, doncs: La revolució ha vacillar, i ens hi posem amb L'ESQUELLA com a bandera alliberadora, reivindicadora i remuneradora, al davant de les sofertes masses republicanes, disposades a fer seva la revolució i a governar.

Nosaltres diem, doncs: La revolució ha d'ésser per als republicans!

Ho diem i no ens cansarem de repetir-ho, i un cop dit i repetit ens fem republicans de tota la vida, que és com si diguéssim: La revolució, d'ara endavant, serà tota per a nosaltres!

UN SIMPTOMA!

Un símptoma real i verídic que demostra la raó i la justícia de la nostra actitud política: la fina sensibilitat que empren per a copsar el sentiment de les masses, esdevé en un fet concret que es consuma cada dia.

Es cert que als pals dels tramvies on hi ha «parada discrecional» encara hi ha la bandera revolucionària que va supantar la republicana, però no és menys cert, ni menys significatiu, que els tramvies, veritables vehicles de la massa d'opinió popular urbana, ja no paren a les parades ni a la de tres. Ho voleu més clar?

Voleu una prova més palesa (aquesta dels pals de tramvia) del sentit inexhaurible que té la massa popular del pressentiment polític, històric i just de llurs pròpies necessitats vitals?

DONCS BE, NOSALTRES DIEM!

Es hora ja que la polèmica doni la flor d'hivern del seu resultat plàstic.

Es hora ja, i ben freda i crua per cert, que el corrent subreptic que sega els cen-

tres musculars vitals de tota polèmica surti, aquesta vegada almenys, a la flor de la palestra política, a la superfície de la revolució i de la guerra, per tal que la història faci el fet i es posi al dia, evitant nos el transtorn que representaria arribar al dia de demà amb la història endarrerada, com els va passar, dissortadament, als homes que ara suposem herois de la mat. pro. coneguda prehistòria plena d'ombres i de lamentables llacunes.

UN GOVERN FUNCIONARI I CAMP- PEROLI!

Els republicans, han demanat (ens consta) als comunistes, als anarquistes i altra gent, que retornin de l'estranger, que abandonin, si cal, les missions oficials, les ambaixades i els consells, les manifestacions d'art medieval i les comissions de relacions internacionals, i que retornin a aquesta banda del solar de la pàtria del 19 de juliol de la República del 14 d'abril, per tal de fer un reajust del passat i del present, de l'actiu i del passiu, de les collectivitzacions i municipalitzacions que s'han fet i que no s'han deixat fer dels comissariats de la vida i d'altres modus vivendis més o menys comissariats, i de tot plegat, i que ressuscitessin el sentit, ja que no el ressò, d'aquella frase que diu:

—Com més endins, més tudurins! o d'aquella altra, tan injustament oblidada, que deia:

—Com més Xiracs, més Palaus es faci un reajust de tot plegat, per tal que els republicans, que són els que han de governar, governin en pau i gràcia de Déu i els altres callin i treballin, que és la seva obligació.

A fi que la guerra es quanyi i que la petita burgesia vagi fent-se gran i el país ric i ple, per donar gust a les grans democràcies.

UNA RESPOTA INADEQUADA

Però els altres, els que no en són de republicans, perquè en són més i tot, abeu quina resposta donen?

Doncs han dit que de moment els és impossible tornar de l'estranger, perquè són al front.

Què vol dir això? Es tracta d'una senzilla resposta o d'una provocació?

Es una raó o una amenaça? I encara hi ha qui gosa sostenir que l'exèrcit ha d'ésser polític?

Nosaltres, conscients i responsables, responem a aquesta resposta:

—El primer de tot són dues coses: Guanyar la guerra i governar la Revolució. Visca la República!

PERE GALLARÍ

